

Arrest

nr. 294 462 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 augustus 2019 een gezinsherenigingsaanvraag in in functie van zijn Spaanse broer. Op 24 januari 2020 weigert de gemachtigde de aanvraag.

Verzoeker dient op 21 januari 2021 een tweede gezinsherenigingsaanvraag in in functie van zijn Spaanse broer. Op 14 juli 2021 weigert de gemachtigde de aanvraag.

Verzoeker dient op 4 november 2021 een derde gezinsherenigingsaanvraag in in functie van zijn Spaanse broer. Op 27 april 2022 weigert de gemachtigde de aanvraag. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 189 170 van 18 augustus 2022.

Verzoeker dient op 4 november 2022 een vierde gezinsherenigingsaanvraag in in functie van zijn Spaanse broer. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.11.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw verblijfsrecht aan als ander familielid van een burger van de Unie, in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn broer A. B., M. (...) ((...)). Het gaat om de vierde gelijkaardige aanvraag.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-Brief van de raadsman dd. 7.02.2023

-Geldig paspoort, afgeleverd in Brussel op 13.05.2019, geen inreisstempels

-Certificat Administratif n°196, dd.16.02.2022 waarin staat dat betrokkene zijn adres in Al Hoceima heeft verlaten sinds 2018

-Bewijs van overmaken van geld via Western Union, via Cash plus en via Moneygram in de loop van 2016 en 2017.

-Bewijs van het ontvangen van geld door betrokkene van zijn broer ter waarde van 210 op 1.12.2023, 200 euro op 3.01.2023, 200 euro op 31.01.2023 op een Belgisch rekeningnummer

-Attestation administrative n°70 uitgaande van Marokko waarin is opgenomen dat betrokkene geen eigenaar is van enig onroerend goed en dat sinds zijn geboorte dd.4.01.2022 (enkel de vertaling)

-Vertaling naar het Frans 'Attestation de non propriétés immobilière' dd. 22.11.2021 waarin is opgenomen dat mijnheer geen eigendommen heeft.

-Vertaling naar het Nederlands 'attest van geen eigendommen n°105', waarin is opgenomen dat betrokkene geen enkel inkomen heeft gehad sinds 2016-2023 dd. 16.01.2023 (de vertaling is fout, het gaat wel degelijk om geen onroerende goederen)

-Verklaring Ocmw Mechelen dd. 23.01.2023, geen leefloon voor aanvrager en referentiepersoon

-Verklaring Ocmw Sint-Joost-ten-Noode dd. 16.07.2019: betrokkene + de referentiepersoon zijn niet gekend

-Aanvraag tot een ziekteverzekering voor betrokkene dd.26.01.2023 + bewijs van inschrijving bij mutualités socialistes dd. 10.09.2019

-Bewijs van ziekteverzekering voor de referentiepersoon + echtgenote via Solidaris Brabant dd.7.02.2023

-Gezinssamenstelling in België

-Vertaling van een document naar het Frans 'acte réconitif de prise en charge' waarin is opgenomen dat 2 notarissen op 15.10.2021: 12 getuigenissen hebben ontvangen waaruit blijkt dat zij betrokkene kennen en bevestigen dat de enige die hem ten laste heeft zijn broer M. A. (...) is. Er staat bij dat M. A. (...) in Brussel verblijft, betreffende de verblijfplaats van A. A. (...) staat er dat hij op hetzelfde adres resideert. Dat wil dus zeggen dat de getuigen zich uitspreken over de situatie in België??? (geen origineel toegevoegd)

-Certificat administratif n°7977 waarin is opgenomen dat betrokkene ten laste is genomen van zijn broer M. A. (...) dd. 19.11.2021

-Attest van tenlasteming dd. 9.01.2023 waarin is opgenomen dat M. A. (...) de heer A. A. (...) ten laste heeft toen hij zich in Marokko bevond.

-Vertaling van een document naar het Frans 'attestation administrative' waarin is opgenomen dat betrokkene, geen enkel beroep uitoefent op het gehele (Marokkaanse) grondgebied en dat hij zich actueel in het buitenland bevindt dd.27.09.2021

-Certificat Administratif n°7807 dd. 15.11.2021 : betrokkene oefent geen enkele functie uit actueel en sinds 2015 tot 2018

-Attest van geen werkzaamheid n°51, dd. 9.01.2023 'de betrokkene oefende geen enkele beroepsactiviteit voor hij het vaderlandse grondgebied verlaten heeft in 2018'

-Attestation de revenu n°797xx (onleesbaar) dd. 16.11.2021 waarin staat dat betrokkene geen inkomen heeft aangegeven voor 2021

-Inkomensattest nr. 304 (vertaling naar het Nederlands + origineel in Frans en Arabisch) dd. 9.01.2023 waarin is opgenomen dat betrokkene geen enkele aangifte van inkomen heeft gedaan van 2016 tot 2022.

-Attest van geen inkomen n°105 dd. 16.01.2023 'de betrokkene heeft geen enkel inkomen gehad sinds 2016 tot 2023.

-Arbeidscontract van M. A. B. (...) met ingang van 1.11.2021 bij SA Symeta Hybrid NV + loonfiches van Colruyt Group Services voor nov 2020 tot en met maart 2021, vanaf april tot oktober 2021 van Symeta Hybrid NV + nieuwe loonfiches van feb tot en met dec 2022 -Administratief woonattest n°51, dd.9.01.2023 waarin is opgenomen dat de referent zijn gebruikelijke woonplaats heeft te 11 (...), Al Hoceima, voor zover hij aanwezig is in zijn vaderland + idem voor betrokkene dd. 9.01.2023

De aanvraag van betrokkene werd reeds herhaaldelijk geweigerd. Er is eigenlijk niets nieuws aan de situatie van betrokkene waardoor heden tot een andere conclusie zou kunnen gekomen worden. Zoals reeds in de voorgaande beslissingen werd aangehaald kan niet worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene Schengen en in het bijzonder in België is aangekomen. Vandaar dat de relevantie van de bewijzen van onvermogen, alsook de bewijzen dat er geld werd overgemaakt, niet naar waarde kunnen worden geschat. Mijnheer heeft nooit het paspoort voorgelegd waarmee hij Schengen is binnengereisd. Voor zover de informatie correct is zoals wordt geattesteerd door de Marokkaanse autoriteiten, nl. dat mijnheer zijn vaderland heeft verlaten in 2018, moet worden vastgesteld dat mijnheer pas op 28.08.2019 een eerste aanvraag heeft ingediend. Dat wil dus zeggen dat er aan de hand de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging EN van in het land van herkomst of origine, ten laste was van de referentiepersoon. Immers de betrokkene heeft reeds in 2018 het land verlaten, de meest recente bewijzen dat betrokkene geld heeft ontvangen in zijn land van herkomst of origine dateren van ver voor de aanvraag op 28.08.2019. Voor zover betrokkene dus wenst het verblijfsrecht te claimen omdat hij ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon van in zijn land van herkomst of origine, is dit allerminst aangetoond.

Onafgezien van bovenstaande opmerking dient verder nog vastgesteld te worden dat voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou wensen omdat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dit allerminst werd aangetoond. Er werden immers helemaal geen stavingstukken voorgelegd waaruit dit zou kunnen blijken. Het attest waarin is opgenomen dat de referentiepersoon op hetzelfde adres van betrokkene verblijft, voor zover hij in Marokko is, is niet wat bedoeld wordt met deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.08.2019 vermoedelijk op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon dient immers aangetoond te worden van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is van enige medische problematiek op naam van betrokkene geen sprake, noch van minderjarige kinderen van betrokkene die houder zouden zijn van het verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Zoals gezegd, betreft het in casu een aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6. Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36). In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

7. Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en

de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

8. Vooraleer de bewijsstukken van het 'ten laste zijn' worden besproken, wenst verzoeker in te gaan op het gegeven dat verwerende partij de voorgelegde bewijsstukken niet naar waarde schat, omwille van het zagezegde feit dat verzoeker niet zou kunnen aantonen wanneer hij naar België is gekomen en dus zijn land van herkomst (Marokko) heeft verlaten. Het valt daarbij op dat verwerende partij een kortzichtige en onzorgvuldige houding aanneemt, daar men zich louter focust op het gebrek aan inreisstempels.

Verzoeker legde evenwel een kopie van zijn paspoort voor (hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing, dus verwerende partij had hier kennis van). Dit paspoort werd afgeleverd op het Marokkaans Consulaat in België in mei 2019. (stuk 2)

Daarnaast legde hij een attest voor vanwege de Marokkaanse overheid, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2018. (stuk 3)

Verwerende partij stelt vervolgens dat er niet precies geweten is wanneer verzoeker Schengen en in het bijzonder België is binnengekomen en dat daarom de bewijzen van het 'ten laste zijn' niet in rekening kunnen worden gebracht.

Doch, uit de voorgelegde stukken kan wel afgeleid worden dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2018 en dat hij reeds in mei 2019 hier in België een paspoort heeft aangevraagd. Verzoeker maakt het dus meer dan aannemelijk dat hij België is binnengekomen vlak nadat hij Marokko heeft verlaten. Dit blijkt tevens uit het rijksregister van de referentiepersoon, die hier sinds november 2018 verblijft en zich hier vestigde tezamen met verzoeker.

Verwerende partij handelt onzorgvuldig door zich het er al te gemakkelijk vanaf te maken met de stelling dat de binnenkomst in België niet kan worden vastgesteld, gelet op het ontbreken van inreisstempels en daardoor de bewijsstukken niet in aanmerking te nemen. Gelet hierop dienden deze bewijsstukken wél degelijk in aanmerking te worden genomen. Hieronder zal blijken dat de geldverzendingen wel degelijk dateren van de periode vóór het verlaten van Marokko en het aankomen in België.

9. Wat het 'ten laste zijn' betreft, werden er vooreerst 19 (!) bewijzen van geldverzendingen voorgelegd in de periode 2016-2017 en dus in de periode van 2 jaar vlak voorafgaand aan het verlaten van Marokko!

Gelet op hetgeen hierboven gaat, betreft dit wel degelijk de periode vóór het verlaten van Marokko en het aankomen in België en dus 'in het verleden'. In de periode van 2 jaar voorafgaand daaraan werd er quasi elke maand een aanzienlijke som geld gestort door de referentiepersoon aan verzoeker (om precies te zijn op de volgende data: 11.01.2016, 03.02.2016, 07.03.2016, 06.04.2016, 02.05.2016, 03.06.2016, 05.09.2016, 11.10.2016, 07.11.2016, 10.01.2017, 06.02.2017, 02.03.2017, 04.04.2017, 09.05.2017, 02.06.2017, 04.09.2017, 02.10.2017, 07.11.2017, 05.12.2017).

Er werden maar liefst 12 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, stuk voor stuk dateren van vóór de komst van verzoekster naar België, waardoor het gaat om bewijzen van steun 'in het verleden'. (stuk 4)

De hoeveelheid geldverzendingen en de bedragen worden door verwerende partij an sich niet betwist in de bestreden beslissing (er wordt bv. niet gezegd dat deze te weinig frequent zijn of te kleine bedragen bevatten), doch verwerende partij stelt dat deze te oud zijn, gelet op het zagezegde feit dat er niet kan afgeleid worden vanaf wanneer verzoeker hier is en de eerste aanvraag dateert van 28.08.2019. Gelet op hetgeen hierboven gaat, kan men stellen dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2018 en vervolgens naar België is gekomen. De overgemaakte geldverzendingen dateren dus van de periode hiervoor!

Doch verzoeker wenst te wijzen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoorden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd.”

Feit is dat er 19 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van 2 jaar voor de komst naar België werd verzoek quasi elke maand financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer. Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt (elke maand, aan het begin van de maand), hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoeker kreeg om in zijn levensonderhoud voor deze maanden te voorzien.

Gelet op het gegeven dat verzoeker onvoldoende vermogend was in Marokko, dienden deze gelden wel degelijk om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, zoals hieronder zal blijken.

Verzoeker legde daarnaast nog andere bewijsstukken van het ‘ten laste zijn’ voor:

- Notarieel attest waarin 12 getuigen bevestigen dat verzoeker inderdaad ten laste was van zijn broer in Marokko (het feit dat als adres een adres in België wordt vermeld heeft puur te maken met het gegeven dat het attest werd opgemaakt anno 2021 op een moment dat verzoeker dus reeds in België verbleef; dit doet geen afbreuk aan de inhoud van het attest zoals verwerende partij maar graag doet uitschijnen!); (stuk 5)

- 2 attesten waaruit blijkt dat verzoeker, toen hij nog in Marokko woonde, ten laste werd genomen door zijn broer en dat zijn broer instond voor zijn levensonderhoud (deze worden zelfs niet besproken door verwerende partij). (stukken 6, 7)

11. Verzoeker heeft daarnaast ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legde hij volgende stukken voor:

- 3 attesten waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen heeft in Marokko en dit sinds zijn geboorte tot op heden; (stukken 8, 9, 10)

- 3 attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen enkel beroep, functie of professionele activiteit uitoefende in heel Marokko; (stukken 11, 12, 13)

- 3 attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele vorm van inkomsten ontving/ontvangt in Marokko van 2016 tot heden. (stukken 14, 15, 16)

Deze stukken worden allen NIET besproken door verwerende partij, louter opgesomd. Verwerende partij is immers van mening dat deze niet in aanmerking moeten worden genomen gelet op het zagezegde gegeven dat men niet kan uitmaken wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten. Quod non!

Gelet op hetgeen hierboven gaat, kan men duidelijk stellen dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2018 en vervolgens naar België is gekomen, waardoor deze attesten wel degelijk het onvermogen van verzoeker aantonen in de periode hiervoor en dit op afdoende wijze!

De behoefte van verzoeker wordt dus aangetoond door de combinatie van bewijsstukken: attesten geen inkomsten, geen eigendommen, geen beroep, financiële steun, ...!

Deze attesten gaan uit van Marokkaanse overheden en hebben dus bewijswaarde (zie bv. RvV 18 januari 2022, nr. 266 907: “De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige.”; of ook bv. RvV 7 juni 2022, nr. 273 725: “Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in 2018, 2019, 2020, 2021 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Imzouren, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft aangegeven in Imzourem te hebben gewoond. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduid om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Imzourem te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Marokkaanse instanties en in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden, zijn niet alle attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt.”)

Het is duidelijk dat verzoeker in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij op alle vlakken onvermogen was, reden waarom hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de jaren voorafgaand aan de komst naar België en dus ‘in het verleden’: op alle vlakken bewijst hij zijn onvermogenheid (geen inkomsten, geen beroep, geen eigendommen, geen belastingen, ...).

Het kan niet dat verwerende partij ál deze attesten afwijst, louter om het feit dat zij niet zou kunnen afleiden wanneer verzoeker ‘precies’ naar hier is gekomen.

Gelet op hetgeen hierboven gaat, had zij dit wel ongeveer dienen af te leiden uit de stukken in het dossier. Deze attesten betreffen officiële attesten vanwege officiële autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Het motief van verwerende partij, nl. dat zij niet precies kan afleiden wanneer verzoeker naar hier is gekomen en daarom de voorgelegde bewijsstukken geen waarde hebben, draagt de bestreden beslissing niet!

Zie bv. RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 m.b.t. de wijze waarop verwerende partij de bewijsstukken dient te beoordelen:

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijks basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht,

onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Feit is dat het herkomstland van verzoeker Marokko betreft; dat hij dit heeft verlaten in 2018; en dat alle bewijzen dateren van vlak daarvoor! Hij toonde een regelmatige financiële steun aan in de 2 jaren daarvoor + tal van bewijzen van onvermogensdheid in de jaren daarvoor!

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan het verlaten van Marokko en verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker, dewelke hij nodig had om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften gelet op zijn aangetoonde onvermogensdheid in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

12. Tot slot toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om hem ten laste te nemen, aan de hand van de volgende stukken:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon ;*
- Attesten geen financiële steun vanwege het OCMW ;*
- Bewijzen ziektekostenverzekering (kosten op dit vlak zijn dus gedekt);*
- Actuele financiële steun.*

Dit aspect wordt niet betwist. Verzoeker verwijst dan ook – wat deze stukken betreft – naar het administratief dossier.

13. De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

14. De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker de financiële afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon moet bewijzen, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3 Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet: “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie (feitelijke partner of een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie) zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 1°, en 47/3 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden. De in artikel 47/3 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 15.11.2018 gevestigd in België. Dit was in feite tezamen met verzoeker, doch zelfs indien men dit niet aanneemt en kijkt naar datum aflevering paspoort in België (mei 2019), betreft dit nog steeds slechts enkele maanden ervoor.
(stuk 17)

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld: “Het gaat om de vierde gelijkaardige aanvraag.” en “De aanvraag van betrokkene werd reeds herhaaldelijk geweigerd. Er is eigenlijk niets nieuws aan de situatie van betrokkene waardoor heden tot een andere conclusie zou kunnen gekomen worden.”

Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Uit het administratie dossier blijkt dat verzoeker vier gelijkaardige aanvragen heeft ingediend: met name op 28 augustus 2019, 21 januari 2021, 4 november 2021 en 4 november 2022. De eerste twee aanvragen werden geweigerd met de beslissingen van 24 januari 2020 en 14 juli 2021, waartegen verzoeker geen beroep heeft ingesteld. De derde aanvraag werd geweigerd met de beslissing van 27 april 2022. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 189 170 van 18 augustus 2022.

Er blijkt niet dat verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend. Dit arrest heeft dan ook kracht van gewijsde. De kracht van gewijsde is een wettelijk vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag wordt gesteld door dezelfde of een andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding. Thans kan de Raad er, gezien het gezag van gewijsde, geen andere mening op nahouden.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Met betrekking tot de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon wordt specifiek verwezen naar arrest nr. 189 170 waarin wordt geoordeeld: “*Par ailleurs, la partie requérante ne*

conteste pas le motif selon lequel « l'intéressé n'établit pas qu'il faisait partie du ménage du regroupant dans son pays d'origine ou de provenance ». Ce motif doit, dès lors, être tenu pour établi. »

Met betrekking tot het ten laste zijn van de burger van de Unie wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Zoals reeds in de voorgaande beslissingen werd aangehaald kan niet worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene Schengen en in het bijzonder in België is aangekomen. Vandaar dat de relevantie van de bewijzen van onvermogen, alsook de bewijzen dat er geld werd overgemaakt, niet naar waarde kunnen worden geschat. Mijnheer heeft nooit het paspoort voorgelegd waarmee hij Schengen is binnengereisd. Voor zover de informatie correct is zoals wordt geattesteerd door de Marokkaanse autoriteiten, nl. dat mijnheer zijn vaderland heeft verlaten in 2018, moet worden vastgesteld dat mijnheer pas op 28.08.2019 een eerste aanvraag heeft ingediend. Dat wil dus zeggen dat er aan de hand de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging EN van in het land van herkomst of origine, ten laste was van de referentiepersoon. Immers de betrokkene heeft reeds in 2018 het land verlaten, de meest recente bewijzen dat betrokkene geld heeft ontvangen in zijn land van herkomst of origine dateren van ver voor de aanvraag op 28.08.2019. Voor zover betrokkene dus wenst het verblijfsrecht te claimen omdat hij ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon van in zijn land van herkomst of origine, is dit allerm minst aangetoond.”*

Verzoeker betwist niet dat hij nooit het paspoort heeft voorgelegd waarmee hij de Schengenzone is binnengereisd. Verzoeker betoogt dat hij een kopie van zijn paspoort voorlegde dat werd afgeleverd op het Marokkaans Consulaat in België in mei 2019 en dat hij daarnaast een attest voorlegde van de Marokkaanse overheid, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2018.

Beide stukken worden in voormeld motief vermeld, waarna wordt besloten *“dat er aan de hand de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging EN van in het land van herkomst of origine, ten laste was van de referentiepersoon.”*

Verzoeker maakt met het betoog dat uit de voorgelegde stukken wel kan worden afgeleid dat hij Marokko heeft verlaten in 2018 en dat hij reeds in mei 2019 in België een paspoort heeft aangevraagd, niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat er niet precies geweten is wanneer verzoeker de Schengenzone en in het bijzonder België is binnengekomen en dat daarom de bewijzen van het ten laste zijn niet in rekening kunnen worden gebracht. Dit motief van de bestreden beslissing is op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek op de overige motieven is niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en erkent zelf de samenwoning met de referentiepersoon. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al jaren financieel gesteund wordt door referentiepersoon; dat hij er inmiddels een gezin mee vormt in België; én dat hij in Marokko onvermogen is. Bij terugkeer zou hij dus gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is van enige medische problematiek op naam van betrokkene geen sprake, noch van minderjarige kinderen van betrokkene die houder zouden zijn van het verblijfsrecht.”*

Verzoeker betwist niet dat hij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort. Hij toont ook niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, anders dan de gewone affectieve banden, aanwezig zijn.

De wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarborgen onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen omvat reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie. Dit wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC